

РЕШЕНИЕ

№ 6736

гр. София, 08.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 18.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **116** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 211 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на З. К. К., главен инспектор - началник на сектор „Охранителна полиция“ към 04 РУ при СДВР, подадена чрез пълномощник адв. Ю. Д., срещу Заповед № 8121К-14092 от 13.12.2022 г. на Министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 204, т. 1, чл. 194, ал. 2, т. 4 от ЗМВР, във връзка с чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР, чл. 197, ал. 1, т. 6 ЗМВР и чл. 226, ал. 1, т. 8 ЗМВР, на З. К. К. е било наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, прекратено е служебното му правоотношение в МВР като „главен инспектор“, назначен на длъжност „началник на сектор „Охранителна полиция“ към 04 РУ при СДВР, и на основание чл. 210, ал. 7 ЗМВР са отнети наградите му с почетен знак.

В подадената до съда жалба оспорващият твърди, че при издаването на Заповед № 8121К-14092/13.12.2022 г. Министърът на вътрешните работи не е спазил установената форма и е допуснал съществени нарушения на административнопроизводствени правила, в т.ч. не били спазени законоустановените срокове. Поддържа, че заповедта е издадена в противоречие с материалноправни разпоредби и не съответства на целта на закона, при превратно упражняване на власт. Оспорва описаната в заповедта фактическа обстановка, като твърди, че фактическото положение е неправилно и невярно установено, а при описанието му е проявена тенденциозност. Доказателствата, според оспорващия, били събирани едностранчиво,

като били допуснати нарушения на основните права на жалбоподателя, гарантирани в националното, европейското и международното право. При неправилно установени факти, неправилно е бил приложен и материалният закон. Наложено наказание се оспорва като несъответстващо на разпоредбите и целта на ЗМВР. Формулирано е искане оспорената заповед да бъде обявена за нищожна или евентуално – да бъде отменена в цялост. Оспорващият, чрез процесуалния си представител, е депозирал по делото две писмени молби, в които са развити допълнителни конкретни оплаквания в подкрепа на жалбата.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Поддържа, че издадената заповед е законосъобразна и изразява искане за отхвърляне на жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е подадена чрез административния орган, издал оспорения административен акт, в законоустановения 14-дневен срок по електронен път – чрез поддържаната от Министерството на електронното управление Система за сигурно електронно връчване. Жалбоподателят е адресат на административния акт, за когото е налице правен интерес от оспорването.

От събраните писмени доказателства се установява, че със Заповед № 8121К-2963/25.03.2022г., изменена и допълнена с МЗ № 8121К- 2963/25.03.2022г., изменена и допълнена със Заповеди № 8121К-3684/21.04.2022 г., № 8121К-4721/07.06.2022 г. и № 8121К-6774/21.07.2022 г. е образувано дисциплинарно производство по реда на чл. 207, ал. 1, т. 1 от ЗМВР срещу главен инспектор З. К. К. – началник сектор „Охранителна полиция“ към 04 РУ СДВР, във връзка с постъпили данни за извършено „тежко нарушение на служебната дисциплина“, отразени в предложение № 513р-25342/22.03.2022 г. по описа на СДВР, в което е изложено, че в отдел „Пътна полиция“ при СДВР е било подадено от главен инспектор З. К. К. заявление с № 4305/14.05.2021 г. за издаване на свидетелство за управление на моторно превозно средство, към което е приложено удостоверение за здравословно състояние на водач/кандидат за придобиване на правоспособност за управление на МПС № 186/12.05.2021г., издадено от МЦ „Здраве“ 2000, [населено място]. В удостоверението са вписани и данни от клиничен преглед на очи, видно от положените дата, подпис и УИН [ЕГН] на д-р Е. М. от МЦ „Здраве“ 2000, [населено място]. Въз основа на представените документи на служителя е издадено свидетелство за правоуправление на МПС №[ЕИК] от 02.06.2021г., и на 1.06.2021г. същото е получено от упълномощено от него лице.

Дисциплинарно-наказващият орган е приел в оспорената заповед от фактическа страна, че на 14.05.2021г., в [населено място], [улица], в административната сграда на отдел БДС при СДВР, главен инспектор К. е подал заявление № 4305/14.05.2021г. за издаване на свидетелство за управление на моторно превозно средство, към което е представил удостоверение за здравословното състояние на водач/кандидат за придобиване на правоспособност за управление на МПС, № 186/12.05.2021 г., издадено от МЦ „Здраве“ 2000, [населено място], в което са вписани данни от клиничен преглед на очи, направен от д-р Е. М., които не отговарят на реалното му здравословно състояние - постоянна слепота с лявото око, вследствие на получени на

21.09.2008г. травматични увреждания. Същите попадат в списъка на заболявания и състояния, при наличието на които се налагат ограничения за получаването на свидетелство за управление на МПС, категория „С“, съгласно т. 2 „Едноочие“ от раздел „Очни заболявания“ от Приложение № 1 към чл. 4, ал. 2 от Наредба № 3 от 11.05.2011 г. Въз основа на представените документи на служителя е издадено свидетелство за правоуправление на МПС №[ЕИК] от 02.06.2021 г. и на 15.06.2021 г. същото е получено от упълномощено от него лице.

Видно от Сведение УРИ 433200-52693 от 20.05.2022 г. от д-р В. Б., същата е заявила: „Относно издаденото удостоверение № 186/12.05.2020 г., удостоверявам, че печата и подписа са мои. Не си спомням пациента З. К. К.. Не съм била ОПЛ на пациента“. Това Сведение е цитирано и на страница 12 от Становище рег. № 513з-92652/26.09.22 г. до наказващия орган.

Видно от сведение от д-р П. И. Ж. (невролог), УРИ 433200-52711/20.05.22 г., същият е заявил: „Относно показаното ми удостоверение за здравословно състояние на водач на МПС, издадено на З. К. К. заявявам, че в графа „неврологичен статус“ положеният подпис прилича на моя. Относно почерк и печат не мога да съм категоричен поради лошото качество на предоставеното ми копие“. Това сведение е цитирано и на страница 12 от Становище рег. № 513з-92652/26.09.22 г. до наказващия орган.

Видно от Постановление от 20.03.2023г., жалбоподателят К. е привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 316, вр. чл. 309, ал. 1 от НК, изразяващо се в това, че на в гр. С., в сградата на 02 РУ – СДВР, съзнателно се е ползвал - представил пред Й. В. А. - М. - системен оператор в отдел БДС - СДВР от неистински частни документи - Удостоверение от 12.05.2021 г. за извършен клиничен преглед на очи, на което е придаден вид, че представлява конкретно писмено волеизявление на Е. А. М. (придаден е вид, че подписът за „лекар“ е положен от Е. А. М.), Удостоверение от 12.05.2021 г. за извършен клиничен преглед на уши, нос, гърло, на което с придаден вид, че представлява конкретно писмено волеизявление на В. Г. Г. (придаден е вид, че подписът за „лекар“ е положен от В. Г. Г.) и Удостоверение за извършен клиничен преглед от ортопед травматолог, на което с придаден вид, че представлява конкретно писмено волеизявление на В. Д. С. (придаден е вид, че подписът за „лекар“ е положен от В. Д. С.) и трите документи са инкорпорирани в графа „Данни от клиничен преглед“ в „Удостоверение за здравословно състояние на водач/кандидат за придобиване на правоспособност за управление на МПС“ с изх. № 186/12.05.2021г., издадено на З. К. К., като документите били употребени пред системен оператор в отдел „БДС“ – СДВР, за да се докаже, че съществува право да му бъде издадено СУМПС категория „С“, като от дееца за самото съставяне на документа не може да се търси наказателна отговорност.

Заповедта е издадена от компетентен орган и в предписаната от закона писмена форма. Ето защо, тя не страда от порок, обосноваващ извод за недействителността ѝ, на основанията, посочени в чл. 146, т. 1 и т. 2 АПК.

Същата е в съответствие с предписаната от закона форма, доколкото съдържа мотиви и следващ се от тях диспозитив, както и съдържа реквизитите на чл. 210, ал.1 от ЗМВР.

Съдът приема, че е спазена предписаната от закона дисциплинарна процедура, при наличие на заповед за образуване на производството, отправяни до лицето покана, връчване на обобщената справка от Д., произнасяне по направеното възражение. Предоставена е възможност на лицето за удължаване на срока за представяне на

възражения, като такива не са представени.

Съдът обаче намира, че процедурата е проведена едностранно и формално, което е довело до несъответни изводи, респ. до неправилно приложение на материалния закон.

Съгласно чл. 210, ал. 1 от ЗМВР, дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа, на които то е установено, правното основание и наказанието, което се налага, срокът на наказанието.

Разпоредбата е императивна. Точното ѝ изпълнение гарантира правото на защита на наказвания държавен служител, като му дава възможност да прецени дали да упражни правото си на оспорване, както и да изложи защитни аргументи и посочи и представи доказателствата си. Също така, единствено при изпълнение на законовите изисквания, се създава реална възможност за осъществяване на ефективен съдебен контрол за законосъобразност на издадената заповед.

В случая съдът констатира, че в заповедта неясно и противоречиво са описани фактите, на основание на които е наложено дисциплинарно наказание на жалбоподателя. От една страна, твърди се, че З. К. се е ползвал от неистински документи, а от друга – че документите са с невярно съдържание. От изложените мотиви не може да се прецени каква е действителната воля на органа - издател на оспорения акт и се ограничава правото на защита на жалбоподателя. Основание за такъв извод представлява и възражението на процесуалния представител на ответника, направено в последното проведено открито съдебно заседание, срещу искането на пълномощника на жалбоподателя за назначаване на експертиза.

Съдът, в настоящото производство следва да съобрази, че по отношение на установеността на фактите, изложени в заповедта и тяхната квалификация, е образувано и се провежда незавършено наказателно производство. Съгласно чл. 194, ал. 3 от ЗМВР, държавните служители в МВР носят дисциплинарна отговорност, независимо че деянията им могат да са основание за търсене и на друг вид отговорност. Дисциплинарната отговорност е различна от наказателната, поради което може да бъде реализирана независимо от обстоятелството дали са налице доказателства, че служителят е извършил престъпление. В случая обаче, дисциплинарнаказващият орган, за да обоснове наложеното наказание, е приел за установени и доказани факти, които биха се характеризирали като престъпни обстоятелства, но при незавършило досъдебно производство, респ. при липсва влязла в сила осъдителна присъда относно тези обстоятелства. По делото не е спорно, че няма влязла в сила присъда по образуваното срещу З. К. К. наказателно производство за деяние по чл. 316, ал. 1, вр. чл. 309 НК. Съгласно законовата презумпция З. К. К. се счита за невинен до доказване на противното, а по същество служителят е уволнен, именно поради извършването на деяние, попадащо в хипотезата на престъпен състав по НК.

Дисциплинарнаказващият орган е приел за установени факти - извършването на определени действия от страна на служителя, които действия осъществяват състав на престъпление по НК. Министърът на вътрешните работи е приел за доказани обстоятелствата, които са послужили като фактическо основание за издаване на заповедта, преди да е налице влязла в сила осъдителна присъда на наказателен съд. При квалификацията, дадена от органа на нарушението, което е вменено на

служителя, елемент от фактическия състав на конкретното дисциплинарно нарушение (така както са описани и обсъдени фактите в заповедта) е извършването от страна на служителя на престъпление. За да се приемат за доказани фактите, описани в заповедта, които факти покриват и състав на престъпление, е необходимо наличие на влязла в сила осъдителна присъда, каквато липсва. Законът допуска едно изключение от установеното правило и то е - при произнасяне с решение на гражданския съд по предявен иск с правно основание чл. 124, ал. 5 от ГПК, в изчерпателно посочени хипотези.

Настоящият съдебен състав не може да се произнася по въпроса дали жалбоподателят е осъществил или не престъпление. Когато с едно и също деяние едновременно се поддържа да е осъществен състав на дисциплинарно нарушение и състав на престъпление, или когато извършването на престъплението е част от състава на дисциплинарното нарушение, то в тези случаи няма пречка да се търси както наказателна, така и дисциплинарна отговорност на служителите, но дисциплинарната отговорност се поставя в зависимост от установяването на факта на извършеното престъпление (т. е. от установяването на престъпни обстоятелства), което може да се осъществи в случая единствено с влязла в сила присъда на наказателен съд. В тази връзка, в чл. 195, ал. 5 от ЗМВР е предвидено, че сроковете за налагане на дисциплинарно наказание започват да текат от влизане в сила на присъдата, както и че осъждането за умишлено престъпление от общ характер представлява отделно и самостоятелно тежко нарушение на служебната дисциплина.

Ако се приеме, че дисциплинарнонаказващият орган има правомощия да налага наказание за деяние, което от фактическа страна покрива състав на престъпление, преди да е налице влязла в сила присъда, то на практика би се стигнало до неприлагането на разпоредбата на чл. 203, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, до обезсмисляне на нейното съществуване и до нарушаване на презумпцията за невинност. Приемайки нормите на чл. 203, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и чл. 195, ал. 5 от ЗМВР законодателят е предвидил, че дисциплинарнонаказващият орган, преди да наложи наказание в цитираната по-горе хипотеза, следва да изчака влизането в сила на осъдителна присъда на наказателния съд. В противен случай се губи смисълът на изключението, регламентирано в нормата на чл. 195, ал. 5 от ЗМВР - сроковете за налагане на дисциплинарни наказания за деяния, които осъществяват и състав на престъпления, да текат от влизане в сила на присъдата, а не от откриване на нарушението.

В случая служителят, срещу когото е образувано дисциплинарно производство за поведение, несъвместимо с етичните правила и уронващо престижа на службата, когато това поведение от фактическа страна покрива и състав на престъпление, за което е привлечен и като обвиняем, може да бъде отстранен по реда на чл. 69 от НПК или по реда на чл. 214 от ЗМВР при наличието на предпоставките, визирани в закона. При всички случаи обаче дисциплинарнонаказващият орган, преди да се произнесе със заповед за уволнение, трябва да изчака произнасянето на наказателния съд и влизането в сила на осъдителната присъда, която по силата на чл. 300 от ГПК и чл. 413 от НПК е задължителна за всички органи, съдилища, лица и организации. Съществува преюдициалност на спора по образуваното наказателно производство по отношение на дисциплинарното производство. Необходимостта да се изчака влизането в сила на осъдителна присъда е с оглед обстоятелството, че престъпления и престъпни обстоятелства, съгласно българското законодателство, могат да се установяват само по два начина: 1. от наказателния съд, чрез осъдителна присъда, и 2.

по реда на чл. 124, ал. 5 от ГПК, при изчерпателно изброени хипотези, в които граждански съд може да се произнесе по предявен иск за установяване на престъпно обстоятелство. Никой друг - било то административен орган или съд, различен от посочените по-горе, не разполага с компетентността да установява престъпни обстоятелства, дори и инцидентно във връзка с решаването на друг спор, който му е подведомствен или подсъден. Приемането на обратното би довело до нарушаване на презумпцията за невиновност. Следователно, за да се приемат за установени и доказани обстоятелства, които осъществяват и състав на престъпление съгласно българския наказателен закон, следва да е налице влязла в сила осъдителна присъда на наказателен съд или влязло в сила решение на гражданския съд, с което се установяват престъпни обстоятелства по предявен иск по чл. 124, ал. 5 от ГПК.

Изложените мотиви са в съответствие с разбирането, изразено във влезли в сила съдебни решения на Върховния административен съд по сходни казуси, като в същият смисъл е налице съдебна практика: Решение № 72 от 5.01.2017 г. на ВАС по адм. д. № 12576/2016 г., 5-членен с-в, Решение № 2439 от 09.01.2015 г. по административно дело № 6893/2014 г. по описа на ВАС, решение № 12632 от 23.10.2014 г. по административно дело № 5694/2014 г. по описа на ВАС, и др.

При наличие на влязла в сила осъдителна присъда по отношение на З. К. за извършено от него престъпление по чл. 301, ал. 1 от НК, следва да бъде издадена нова заповед от страна на дисциплинарнонаказващия орган, с която на К. да се наложи дисциплинарно наказание „уволнение“. Няма пречка жалбоподателят да бъде отстранен от длъжност по реда на чл. 69, ал. 1 от НПК до приключване на наказателното производство с влязла в сила присъда, след което да му бъде наложено дисциплинарното наказание „уволнение“ от датата на отстраняването, предвид разпоредбата на чл. 203, ал. 2 от ЗМВР. При липса на категорична установеност на изложените в мотивите на оспорената заповед факти, обосновали налагането на дисциплинарно наказание и зависимостта на изводите за наличие на нарушение от наличието на влязла в сила осъдителна присъда, незаконосъобразно административният орган е наложи дисциплинарното наказание, приемайки за безусловно доказана описаната от него фактическа обстановка. Изложените в мотивите на оспорената заповед факти и твърдения се припокриват с тези, съставляващи елементи от състава на престъплението по чл. 316, вр. чл. 309, ал. 1 НК, за което жалбоподателят З. К. е привлечен като обвиняем. Според посочената правна квалификация в оспорената пред съда заповед, тя е издадена за поведение,

несъвместимо с етичните правила и уронващо престижа на службата, но фактическият състав на нарушението е представен като описание на документно престъпление. Формалното квалифициране с цитиране на разпоредби от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР не освобождава дисциплинарнонаказващият орган от задължението по чл. 210 от ЗМВР за точно описание на дисциплинарното нарушение на всяка от посочените хипотези. Административният орган приема, че от З. К. е извършено деяние, осъществяващо състав на престъпление, за което към момента на издаване на заповедта за уволнение не е доказано с влязла в сила присъда, че е било извършено. Не е съобразена нормата на чл. 195, ал. 5 от ЗМВР, според която когато дисциплинарното нарушение е и престъпление или административно нарушение, едногодишният срок по ал. 1 от същата, съответно двегодишният срок по ал. 2 от ЗМВР, започва да тече от влизане в сила на присъдата или наказателното постановление. Извършването на умишлено престъпление от общ характер (установено с влязла в сила присъда) е самостоятелно основание за налагане на дисциплинарно наказание уволнение и прекратяване на служебното правоотношение на служителите на МВР – чл. 203, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, но в случая е налице само висящо съдебно наказателно производство за установяване извършването на такова престъпление и наказанието не е наложено по цитираната разпоредба (в този смисъл Решение № 406/13.01.2021 г. по адм. д. № 9403/2020 г. на ВАС, V отд.).

От друга страна, на база данните по делото, вкл. събраните доказателства, съдът намира за недоказани и изложените в мотивите на заповедта факти, свързани с нарушаване на етичните правила, възприети за основание за налагане на дисциплинарното наказание.

Съгласно разпоредбата на чл. 150а, ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

Член 151, ал. 2 от ЗДвП определя, че свидетелство за управление на моторни превозни средства се издава от органите на Министерството на вътрешните работи на лице, завършило X клас и при наличие на условията по ал. 1, което е физически годно да управлява моторни превозни средства за съответната категория, преминало е обучение за водач на моторно превозно средство и за оказване на първа долекарска помощ и което успешно е издържало изпит за водач на моторно превозно средство.

Условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина са регламентирани в издадената на основание чл. 159 от ЗДвП, Наредба № 1-157 от 01.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина, издадена от министъра на вътрешните работи, (Наредба № 1-157 от 01.10.2002 на МВР), (обн. ДВ. бр.97 от 15 октомври 2002г.). Съобразно чл. 15 ал. 2 от Наредба № 1-157 от 01.10.2002 г., за подмяна на свидетелство за управление на МПС по чл. 15, ал. 1 т. 1 от Наредба № 1-157 от 01.10.2002 на МВР, лицето следва да представи и карта за оценка на физическата годност на водач/кандидат за придобиване на свидетелство/правоспособност за управление на МПС, издадена от общопрактикуващия лекар, от транспортните областни лекарски експертни комисии (ТОЛЕК) или от Транспортната централна лекарска експертна комисия (ТЦЛЕК). Член 13, ал.2 от същата наредба определя необходимостта лице, придобило свидетелство за управление на МПС, на основание заключение за физическата си годност от ТОЛЕК или ТЦЛЕК, при необходимост от последваща подмяна на свидетелството, да се преосвидетелства отново от ТОЛЕК, съответно ТЦЛЕК.

Въз основа на законовата делегация на чл. 152, т. 1 от ЗДвП от Министъра на здравеопазването е издадена Наредба № 3 от 11 май 2011 г. за изискванията за физическа годност към водачите на моторни превозни средства и условията и реда за извършване на медицинските прегледи за установяване на физическата годност за водачите от различните категории, с която се определят изискванията за физическа годност към водачите на моторни превозни средства и кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на МПС, както и условията и редът за извършване на медицинските прегледи за установяване на физическата годност за водачите от категориите по чл. 150а, ал. 2

от ЗДвП. В чл. 3 от Наредба № 3 от 11 май 2011 г. е предвидено, че физическата годност на водачите и на кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на МПС се установява чрез медицински прегледи за установяване на здравословното състояние по отношение на изискванията за физическа годност към водачите на МПС и кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на МПС от съответните категории, и заключение за съответствието на здравословното състояние на лицето с изискванията за физическа годност към водачите на МПС и на кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на МПС.

Нормата на чл. 4, ал. 2 от Наредба № 3 от 11.05.2011 г. регламентира изискванията за физическа годност към водачите на МПС и кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на МПС от група 1 и група 2, които са определени в приложение № 1 на Наредбата чрез посочване на заболяванията и състоянията, при наличието на които се налагат ограниченията за получаване на свидетелство за управление на МПС, в зависимост от категорията на МПС. Разпоредбата на чл. 5 от същата наредба определя, че заболяванията и състоянията, при наличието на които свидетелство за управление на МПС се издава само след освидетелстване от транспортните областни лекарски експертни комисии (ТОЛЕК), са посочени в приложение № 2 от същата. В чл. 6 от Наредба № 3 от 11.05.2011 г. е посочено, че първоначалният медицински преглед на водачите и на кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на МПС от група 1 и група 2 се извършва от общопрактикуващия лекар на лицето, при който е осъществен постоянен избор. Първоначалният медицински преглед на водачите и на кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на МПС от група 1 и група 2, които са неосигурени лица по смисъла на Закона за здравното осигуряване, се извършва от общопрактикуващ лекар, работещ в лечебно заведение за извънболнична помощ по чл. 8, ал. 1, т. 1 от Закона за лечебните заведения. В чл. 9, ал. 1 от Наредба № 3 от 11.05.2011 г. е посочено, че резултатите от медицинския преглед по чл. 3, т. 1 от същата наредба се нанасят в удостоверение за здравословното състояние на водач/кандидат за придобиване на правоспособност за управление на МПС по образец, съгласно приложение № 3 от нея. В ал. 2 на чл. 9 от тази наредбата е разписано, че заключението за съответствие на здравословното

състояние на лицето с изискванията за физическа годност по чл. 3, т. 2 от нея се нанася в Карта за оценка на физическата годност на водач/кандидат за придобиване на свидетелство/правоспособност за управление на МПС по образец съгласно приложение № 4. Заключение по ал. 2 е със срок на валидност шест месеца от датата на издаването му. В чл. 7, ал. 3 и чл. 8, ал. 5 от Наредба № 3 от 11.05.2011 г. са регламентирани случаите, в които здравословното състояние на лицето не е в съответствие с изискванията за физическа годност на водачите и на кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на МПС, като общопрактикуващият лекар отбелязва в картата по чл. 9, ал. 2 че лицето не отговаря на изискванията за физическа годност към водачите и кандидатите.

Като съобразява съществуващата правна уредба, съдът намира за основателно възражението на жалбоподателя, че съгласно действащото законодателство предпоставка за издаването на СУМПС е представянето на изчерпателно посочените документи в Наредба № I-157 от 1 октомври 2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина, между които попада картата за оценка на физическата годност на водач/кандидат за придобиване на свидетелство/правоспособност за управление на МПС, издадена от общопрактикуващия лекар, от транспортните областни лекарски експертни комисии (ТОЛЕК) или от Транспортната централна лекарска експертна комисия (ТЦЛЕК). Съгласно чл. 159, ал. 1 ЗДвП във вр. с чл. 15, ал. 2 от Наредба № I-157 при „подмяна“ на свидетелството за управление водачът представя карта за оценка на физическата годност (така в Решение № 8745 от 11.06.2019 г. на ВАС по адм. д. № 245/2018 г., VII о. и Решение № 4769 от 1.04.2019 г. на ВАС по адм. д. № 1467/2018 г., VII о).

В случая жалбоподателят е представил „карта за оценка на физическата годност“, в която общопрактикуващ лекар е дал заключение, че жалбоподателят отговаря на изискванията за физическа годност за управление на моторно превозно средство от съответните категории. Това свое заключение общопрактикуващият лекар не е обезсилвал чрез последващо отбелязване по чл. 10, ал. 1 от Наредба № 3/11.05.2011 г.

В съдебната практика се приема, че доколкото всички тези действия на общопрактикуващия лекар са били извършени законосъобразно,

административният съд не е овластен да проверява – нито пряко, нито косвено. Заключението на общопрактикуващия лекар е административен акт, съгласно чл. 11, ал. 1, т. 1 от Наредба № 3/11.05.2011 г., срещу който не се твърди и установява да е проведено оспорване по задължителния административен ред за оспорване пред ТОЛЕК, както изисква чл. 11, ал. 1, т. 1 от Наредба № 3/11.05.2011 г. Проверка на този административен акт в настоящото производство не може да бъде осъществявана, предвид липсата на сезиране (в този смисъл Решение № 2318 от 19.02.2021. по адм. д. № 8786/2020г. на ВАС).

Съответствието с изискванията по чл. 151, ал. 2 от ЗДвП за получаване на свидетелство за управление на МПС не се удостоверява с посочените в заповедта за уволнение удостоверения, а със заключението на общопрактикуващия лекар, за което не се твърди да е неистински документ. В същото време, касае се за валиден административен акт, който не е отменен по установения ред. Следователно, изложеното в оспорената заповед заключение за ползване от страна на З. К. на неправомерен начин за получаване на СУМПС, вкл. чрез използване на неистински документи за удостоверяване на неверни данни за здравословно състояние, е незаконосъобразно и недоказано. З. К. е представил изискуемия съгласно действащата нормативна уредба медицински документ, във връзка с получаване на СУМПС.

Безспорно се установява, че свидетелството за правоуправление е издадено въз основа на Картата за оценка на физическата годност на лицето, съгласно нормативните изисквания за това, като за нея не са налице и твърдения, че е неистински документ. Напротив, налице са показания, че изготвилият я общопрактикуващ лекар е направил изявление, че е съставил документа и че подписът е негов, което е потвърдено и от почеркова експертиза, изработена в хода на наказателното производство.

Следователно, вменяването на лицето на дисциплинарно обвинение в това, че е ползвал неверни/неистински документи с цел заблуда на длъжителя издаване на личен документ орган, напълно се опровергават. Представен е истински документ, чиято автентичност се установява в производството.

Относно съдържанието на тази карта / документ/, които не следва да са предмет на настоящото производство, съдът намира: Назначената в производството съдебно-медицинска експертиза

приема, че З. К. има траматично увреждане на ляво око, получени в резултат на ударно въздействие от тъп предмет от дата 30.09.2008г. Вещото лице приема, че е настъпила зрителна острота на лявото око VOS-PL, което означава перцепция на светлина , което води до невъзможност за възстановяване на зрението на окото.

Съдът кредитира така приетото заключение, но при съобразяване на следното: На първо място, видно от самата медицинска експертиза, вещото лице е изготвило същата на база документи, без осъществен преглед на пациента. Ползвани за медицинските документи от Епикризата от 2008 г. от МБАЛ „Царица Йоанна – ИСУЛ“ ЕАД. Вещото лице заявява, че не е могло да изследва медицинските документи, чието представяне пред органа е прието за нарушение, тъй като са с много лошо качество. Както бе посочено – не е осъществен и преглед на пациента.

Горното дава основание на съда да приеме за недоказано състоянието на пациента към момента на снабдяване с удостоверението от месец май, 2021г., датата на издаване на заповедта, както и към датата на приключване на съдебното дирене. Последното съдът излага за пълнота, с оглед посоченото по-горе, че истинското здравословно състояние на лицето е неотнормимо към вмененото нарушение, тъй като К. не е издал представения медицински документ, а както не би могъл, тъй като се касае за медицински прегледи и съответни документи, каквито компетентности лицето не притежава.

На следващо място, в горния контекст, не е доказано твърдението за умисъл като субективната страна на деянието, възприет от органа, а именно – знанието за представянето именно на неверен медицински документ с определена цел. Направена е недопустима презумпция от страна на органа, почиваща на длъжността на лицето за знание относно изискванията за снабдяване със СУМПС, но не е изследвано осъзнаването на реалното му здравословно състояние, което остава недоказано и в настоящото производство.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на Административен съд София - град приема, че обжалваният административен акт е издаден в несъответствие с приложимите материалноправни разпоредби - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК.

При този изход на спора и предвид направеното от страна на процесуалния представител на жалбоподателя искане за

присъждане на разноски, на основание чл. 143, ал.1 от АПК съдът дължи произнасяне в този смисъл. Направените от жалбоподателя разноски са в размер на 2010,00лв., от които 2000 лева за заплатени за изготвените по делото експертизи, а 10 лева е държавната такса, съгласно приложен списък.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 63 - ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на З. К. К., Заповед № 8121К-14092 от 13.12.2022 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 204, т. 1, чл. 194, ал. 2, т. 4 от ЗМВР, във връзка с чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР, чл. 197, ал. 1, т. 6 ЗМВР и чл. 226, ал. 1, т. 8 ЗМВР на З. К. К. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, прекратено е служебното му правоотношение в МВР като „главен инспектор“, назначен на длъжност „началник на сектор „Охранителна полиция“ към 04 РУ при СДВР, ни на основание чл. 210, ал. 7 ЗМВР са отнети наградите му с почетен знак.

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати на З. К. К., ЕГН [ЕГН] сума в размер на 2010,00 (две хиляди и десет) лева, представляваща направените във връзка с делото разноски. Решението подлежи на касационно оспорване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: